

Bocsásd el az én fiamat, hogy nekem szolgáljon!

Ige: Így szólt az Úr: Elsőszülött fiam az Izrael! Ha azt mondom neked: Bocsásd el az én fiamat, hogy szolgáljon nekem és te vonakodol elbocsátani: íme én megölöm a te elsőszülött fiadat. 2Móz 4: 22 – 23.

Szeretett testvéreim! Mózes történetét hallgatva eljutottunk ahhoz a fordulóponthoz, amikor a fáraó elé kellett állnia és ezt mondania:

- Bocsásd el az én fiamat, hogy nekem szolgáljon!

Elhangzott, hogy az Isten váltságából kiindulva az evangéliumok evangéliuma az, hogy az Isten királysága érkezett hozzánk, ezért az parancsoltatik mindenkinek, hogy térjen meg! Persze nem akarjuk érteni, hogy mit is jelent az, hogy az Isten uralma eljött, itt van, velünk és bennünk történik.

Annyira itt van, hogy ezt szó szerint kell értenünk! Krisztusban Isten legyőzte, kárhoztatta az ördögöt, a világot, amit a bűn uralt, és a maga hatalmában tartotta magát a halált is! Krisztus megdicsőülésével mindez megváltozott, mert az ember Fia Krisztusé minden hatalom mennyen és földön, aki ezt mondja nekünk:

- Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó, és az Élő; pedig halott valék, és íme élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai. Jel 1:17 – 18.

Ez az evangélium, és az, hogy Krisztusban Isten nemcsak a bűneinket bocsátotta meg, hanem újjá is szült, sőt újjáteremtett. Mindaz tehát, akit az Isten eleve elrendelő bölcsességével és üdvözítő szeretetével az örök üdvösségre rendelt, mint saját fiát hívja ki, szólítja ki, szabadítja ki e jelenvaló gonosz világból, amelytől elválaszthatatlan ez a régi tested.

Pillanatnyi elavuló testünk működését tekintve olyan, mint egy érzéki internetháló, amely a pók hálójához hasonlóan működik. A pók és a hálója összetartoznak, egyik nem létezik a másika nélkül. Ennek a póknak csak az létezik, ami a hálójában, annak határain belül van. Ennyi és nem több az egész mozgástere; ez az ő világa, világhálója. Így van ezzel az érzéki ember is, kinek saját teste az érzéki világhálója. Pál mondja:

„Érzéki ember pedig nem foghatja (fel és) meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok neki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg. A lelki ember azonban mindent megítél, de ő senkitől sem ítéltetik meg. 1Kor 2:14-15.

Egyiptom fáraója sem akarta megérteni, hogy vélt országa és fennhatósága területén rabszolgasorsban sínylődik az Isten elsőszülöttje!

Miért, talán én, vagy te testvérem fel tudom, vagy fel tudjuk-e fogni azt, hogy saját érzéki világunk határain belül haldokolva sínylődik bennünk az Isten elsőszülött gyermeke, az Isten új teremtménye, a krisztusi új ember?

- Engedd el az Én elsőszülöttemet, - parancsolja az Isten, mert ha nem, akkor én megölöm a tiedet! Az Isten üdvözítő váltsága öröktől fogva való teremtmői tett, ami viszont Krisztus Jézus eljövételével lett számunkra felfogható¹ és a Krisztus visszajövetelével lesz teljes nyilvánvaló, amikor birtokba vesszük a mennyei testet és a színről színre való látást, megismerést, nos akkor lesz ez az öröktől fogva való váltság teljesen nyilvánvaló! Bizony, itt és most a Krisztus

¹ Ne szégyelld tehát a mi Urunkról való bizonyágtevést, se engem, aki örte vagyok fogoly; hanem tórd velünk az evangéliumért való szenvedéseket Isten hatalma által, aki megtartott minket és elhívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem a saját végzése és kegyelme szerint, mely adatott nekünk Krisztus Jézusban örök időknél előtte, kijelentett pedig most, a mi Megtartó Jézus Krisztusunknak megjelenése által. Aki eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangélium által, amire nézve téttem én hírnökké és apostollá és pogányok tanítójává. Amelyekből szenvedem ezeket is; de nem szégyenlem; mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy van hatalma az én letétemet megőrizni arra a napra. 2Timóteus 1: 8- 12.

megjelenésére és a test feltámadásra készülünk, készítetünk fel! Ha tehát azt parancsolja Isten, hogy engedjem el az Ő elsőszülöttjét, akkor egyfelől azt mondja, hogy a Krisztusi új ember előbbre való, mint a föld porából formált Ádámi ó-ember. Hogy is hallottuk mi ezt a köszöntésben?

- „Avagy nem ismeritek-e magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivévé, ha méltatlanok vagytok.” 2Kor 13: 5.

Bizony Krisztus bennünk van és mi Ő benne! A Krisztus hasonlatosságára teremtett új-emberről van itt szó, akinek ki kell szabadulnia e jelenvaló gonosz világ minden fogságából, amihez hozzá tartozik az érzéki test is!

Röviden; Isten ennek a Krisztusi új teremtésnek akar hozzá méltó elsőséget és vele együtt járó végtelen életteret adni és ennek az akaratnak semmi nem szegülhet ellene; Istennek ez az akarata veled vagy nélküled, beteljesedik.

Valahányszor tehát halljuk az Úr öröktől fogva való ígését hasonló választási lehetőség előtt állunk, mint egykor a fáraó; vagy meghallgatjuk az Úr akaratát és engedelmesen örömmel megcselekedjük, vagy ellene állunk, de akkor az Isten ellenségeiként teljesítjük be ugyanazt az ígét, ugyanazt az akaratot, de akkor már nem az áldás, hanem az átok oldaláról.

Mennyi Atyánk akarata az áldás, a Krisztusban áldott élet! Ő azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson, hogy mindenhol minden ember megtérjen,² és éljen. Olyan jó lenne, ha ez az új-ember végre kiéheztetett erőtlenségéből fölállna, felüdülne és megerősödne, de nem akárhogyan, hanem igazán, az üdvözültek közösségében! Különben is, miért érzi sokszor úgy az ember egy-egy áldott istentisztelet után, mintha repülne? Miért az minden megtérőnek a közös tapasztalata, hogy az elfogadott bűnbocsánattal együtt az élet szabadságának oly boldogságát, erejét és szeretetét is megkapta, ami szinte a mennyekbe röpíti, de bizonyosan, hogy a bűn és halál földje fölé emeli? Miért van ez? Azért, mert ekkor történik meg, hogy az a bizonyos bennünk lévő fáraó szabadon engedi azt a bizonyos elsőszülöttet! Ez pedig nem képzelődés, hanem maga a valóság!

És miért ürül ki az élet mindenki számára a bűnben megromlott világban? Mert belső rejtett emberük nem jut semmilyen táplálékhoz. A krisztusi ember elsődleges tápláléka pedig az Isten örök Igéje és az imádság! „Az Isten Fiával való közösség által élünk!”³ Krisztus az életünk

² 1Tim 2: 4. Vö.: E tudatlanságnak idejét azért elnézvé az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek: Mivelhogy rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban egy férfiú által, kit arra rendelt; bizonyosságot tévén mindenkinek, az által, hogy feltámasztá őt halottaiból. Apcs 17:30 – 31.

³ **Megtart azzal, hogy táplál**

"Ahogyan engem az élő Atya küldött el, és én az Atya által élek, úgy az is, aki engem eszik, élni fog énáltalam" (Jn 6,57).

Az Isten Fiával való közösség által élünk. Jézus Krisztus, mint Istentől küldött közbenjáró, az Őt elküldő, örökkönörökké élő Atya által él. Mi pedig a Megváltó által élünk, aki megelevenített bennünket. Ő az életünk forrása és megtartója. Az életnek táplálékra van szüksége. Szellemi életünket szellemi táplálékkal kell fenntartanunk, és ez a táplálék Krisztus Jézus. Nem csupán élete és halála, nemcsak tisztsége és tettei, vagy csupán tanítása, hanem Ő maga, akiben mindez bennfoglaltatik, Ő a mi táplálékunk.

Ezt a táplálékot ábrázolja ki a kenyér megtörése, az úrvacsora, de vele táplálkozunk akkor is, amikor elmélkedünk Isten dolgairól, amikor teljes szívvel hiszünk benne, amikor szeretettel befogadjuk Őt, és belső életünk megerősödik általa. Megtapasztaltuk, mit jelent, ha Krisztus táplál minket, de sem elmondani, sem leírni nem tudjuk azt. A legbölcsebb, ha az ember egyszerűen él vele, mégpedig mindig újra és újra. Jézus Krisztus arra szólít fel minket, hogy mind bőségesebben táplálkozunk vele. Mérheterlen hasznunkra fog válni, ha Krisztus lesz az ételünk és italunk.

Uram, köszönöm neked, hogy a hívő élet nélkülözhetetlen tápláléka olyan nagy örömmel fogyasztható eledel. Ezért belőled akarok táplálkozni ma újra. **C. H. Spurgeon "Isten ígéreteinek tárháza" c. könyvéből, 299 oldal.**

forrása, ahhoz hasonlóan, ahogyan a szőlővesszőnek a szőlőtő; Ő a szőlőtő, mi a szőlővesszők⁴; tehát Megváltónk által, Ő benne élünk, mozgunk, vagyunk.⁵

Mennyei, szellemi-lelki életünknek mennyei táplálékra, a mennyből való kenyérre van szüksége. A mi mennyi táplálékunk Krisztus Jézus, nemcsak váltsága, élete, halála és feltámadása, nemcsak a tettei, a tanításai, hanem Ő maga a mi eledelünk és táplálékunk, akiben minden bennefoglaltatik.⁶

Jézus saját titkon való eledelének⁷ mondta azt a nyilvánvaló lelkipozó – evangelizáló beszélgetést, amelyik a samáriai bűnös nő (János 4) megtérését eredményezte, majd pedig sokaknak megtérését ott Sikár városában.⁸ Hallanunk és értenünk kellene tehát, hogy a nyilvánvaló és nyilvános Krisztussal való közösség egy olyan misztérium, amelyben nem látható módon mennyei eledellel tápláltatunk a mennyei életre. Amikor ezt mondom nemcsak az úrvacsorás istentiszteletünkre gondolok, hanem minden közösségre, amelyben Szentlélek cselekszik, függetlenül attól, hogy konkrétan evangelizálás, igehallgatás, igetanulás, imádkozás, közös dicsőítés, szeretetszolgálat, vigasztalás, bátorítás, az Úrnak végzett bármilyen fizikai munkáról legyen is szó. Erre a tápláltatásra a növényi lét lehet valamelyest a jó példa. Egy fa például, nemcsak egyetlen helyről, például a gyökerén keresztül a talajból veszi fel a létehez szükséges táplálékot, hanem a lombzatával az ő teljes környezetéből is táplálkozik, hisz fényre, párára és kevésbé párára van szüksége, a világosság pedig a legkevésbé materializálható valóság. Isten fiait nem véletlenül hasonlítja Szentlélek illatozó⁹ növényhez, palántákhoz¹⁰, pálmákhoz és cédrusokhoz, amikor így szól:

Az igaz virágzik, mint a pálmafa, növekedik, mint a cédrus a Libanonon. Plánták¹¹ [ők] az Úrnak házában; a mi Istenünknek tornácaiban virágzanak. Még a vén korban is gyümölcsöznek; kövérek és zöldellők lesznek; Hogy hirdessék, hogy igazságos az Úr, az én kösziklám, és hogy nincsen hamisság benne! Zsolt 92:13 – 16.

Hogy mennyire rejtett az Isten gyermekeinek a tápláltatása erről az 5Mózs 32: 13 veres ezt mondja:

„Nyargalva vitte őt a föld magasságain, és a mező gyümölcsét ette; és [דָּבָשׁ] (dabás)] mézet adott neki szopni a sziklából, és olajat a szirt kovájából.”

⁴ Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. Ti már tisztát vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtökén marad; akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Ján 15:1 – 5.

⁵ Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk; miképpen a költőitek közül is mondták némelyek: Mert az ő nemzetsége is vagyunk. Apcs 17: 28.

⁶ C. H. Spurgeon: Isten ígéreteinek tárháza. Primo/Evangéliumi Kiadó 1994. 299 oldal.

⁷ Ő pedig monda nekik: Van nekem eledelem, amit egyem, amit ti nem tudtok. Ján 4: 32. Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem. Ján 4: 34.

⁸ Megy vala azért Samáriának Sikár nevű városába, annak a teleknek szomszédjába, amelyet Jákób adott vala az ő fiának, Józsefnek. Ján 4: 5.

⁹ Az ő orcája hasonlatos a drága füveknek táblájához, amelyek illatos plántákat nevelnek; az ő ajkai liliomok, melyekről csepegő mirha folyik. Én 5:13. מֵרֶחַק (merəqáh) 1) illatszert, fűszert, illatos fűszert (növény) Etimológia: hímnemű főnév (nomen masculinum) a רֶחַק (ráqah) -ból, aminek Kal jelentése) kenőcsöt készít, olajos fűszerkeveréket előállít, fűszerez.

¹⁰ Hogy fiaink olyanok legyenek, mint a **plánták**, nagyokká növe ifjú korukban; leányaink, mint a templom mintájára kifaragott oszlopok. Zsolt 144: 12. Itt a נָטָה (náti'a) 1) palánta, csemete, frissen beültetett növény Etimológia: hímnemű főnév (nomen masculinum) a נָטָה (náta') = ültet-ből. Ejtsd: nátia.

¹¹ שָׂטַל (sátal) Kal 1) átültet, átplántál, áttelepít (ti. egy korábbi, azt megelőző helyről egy új helyre)

Az áldások gyakran az átok ruháját öltik magukra. A héberben az בְּרָכָה áldás¹² és az קְרָח átok (gonosz¹³) egyazon három jel. Ne álljunk meg a külsőnél, hanem merjünk beljebb hatolni! A kérdés ez: Hogyan viszonyulsz ahhoz, ami előtt állsz? Merj gondolkozni!”¹⁴

Nem a tejjel és mezzel folyó föld adta az Úr vándorló népnek a mézet és az olajat, hanem a puszta és azon belül is a kőszikla és a kovakő¹⁵. A mézeskannából mézet nyalni nem nagy kunszt, de a sziklából, a nyomorúságból, a nehézségből mennyei áldást, a halából pedig életet nyerni-örökölni¹⁶ és azt továbbadni, nos ez már tökéletesen az Úr Jézus Krisztus műve, aki az Írások szerint harmadnap feltámadt a halottak közül

Vissza kanyarodva tehát Urunk Jézus kijelentéséhez minden megtérését eredményező tett és cselekedet mennyei eledel és mennyei tápláltság!

A Mózes által fáraóhoz szóló parancs, hogy tudni illik *engedd el az Isten elsősülöttjét, hogy az Úrnak szolgáljon* azt jelenti, hogy tedd őt szabaddá arra, hogy a megtérést eredményező cselekedetek, vagyis a váltság erőterében éljen!

A Krisztusban való élet ez, ami egyfelől azt jelenti, hogy eledeleddé lesz Krisztus, másfelől jelenti a Krisztusról szóló bizonyágtevő életet, a Krisztussal való mindennapi közösséget, ami a nap minden egyes pillanatát betölti.

Isten, a mi mennyei Atyánk életre hívó parancsa ma tehát így szól:

- „Kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába” (Mt 9,38).

Jézus Krisztusé ez az aratás, amit a nyomorúság és a bűn érlelt meg. Ez az az aratás, amelybe munkások kiküldéséért imádkozunk.

Tele vagyunk gyakorlati tennivalókkal, holott körülöttünk az emberek megérték már az aratásra, mi pedig – *könnyhullató közbenjáró imádkozással, fájdalom esedezésekkel, megalkuvást nem tűrő könyörgésekkel és erős kiáltásokkal*¹⁷ - egyetlen egyet sem aratunk le belőlük, hanem túlfűtött tevékenységgel - a világba, vagy depressziónkba elmerülve - pazaroljuk el Urunk idejét.

„Tegyük fel, hogy eljön a váltság atyád vagy testvéred életében, akkor te, mint az Ő aratómunkása betakarítod-e a gabonát Jézus Krisztusnak? Vagy netán ezt mondod:

- Ó, csakhogy nekem különleges megbízatásom van.”¹⁸

¹² Lám elődbe adtam ma neked az életet és a jót: a halált és a [רע (ra´)] gonoszt. 5Móz 30:15.

Lásd, én adok ma elötökbe בְּרָכָה (bərākāh)] *áldást* és קְרָח (qəlālāh)] *átkot!* Az áldást, ha engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, amelyeket én e mai napon parancsolok nektek; Az átkot pedig, ha nem engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, és letértek az útról, amelyet én ma parancsolok nektek, és idegen istenek után jártok, akiket nem ismertetek. 5Móz 11:26 – 28.

¹³ Mikor pedig a vendégség napjai sorra lejártak vala, elkülde értük Jób és megszentelé őket, és jóreggel felserkene és áldozik vala égőáldozattal mindnyájuk száma szerint; mert ezt mondja vala Jób: Hátha vétkeztek az én fiaim és בְּרָחָה (bārāḥ)] *gonoszt* gondoltak az Isten ellen az ő szívükben! Így cselekedik vala Jób minden napon. Jób 1: 5. בְּרָחָה (bārāḥ) Kal 1) letérdel, térdet hajt 2) áld, megáld Nifal 1) megáldatik, megáldja magát, áldást von magára Piél 1) dicsér, áld, magasztal (ti. az ember Istent) 2) áld, áldást mond (ti. ember emberre) 3) megáld, javából részesít 4) üdvözöl 5) ellentétes (antitetikus) jelentéssel: átkoz, megátkoz Pual 1) áldatik, dicsértetik (ti. Isten) 2) megáldatik, javából részesül Hifil 1) letérdeltet Hitpaél 1) áldja magát Etimológia: ige (verbum). Ejtsd: bārah.

¹⁴ Visky Ferenc: Méz a sziklából (áhitatok az év minden napjára) Koinónia Kolozsvár 2003. oldal 397.

¹⁵ חֲקִימִישׁ (hallámíš) 1) kova, kovakő.

¹⁶ Visky Ferenc: Méz a sziklából (áhitatok az év minden napjára) Koinónia Kolozsvár 2003. oldal 397.

¹⁷ Ki az ő testének napjaiban könnyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért. Zsid 5: 7.

¹⁸ Oswald Chambers: Mindenemet Krisztusért. Evangéliumi Kiadó. 2019. oldal 294.

Egyetlen keresztyénnek sincs különleges munkája, hanem arra van elhíva, hogy Jézus Krisztus tulajdona és az ő testének tagja legyen. Szolga, aki nem nagyobb Uránál, és aki Jézus Krisztusnak nem írja elő, hogy mi legyen a szándéka vele.

Urunk hívása nem valamilyen különleges munkára szól; Ő önmagához szólít. „Kérjétek azért az aratás Urát”, és Ő majd irányítja a körülményeket és saját munkásaiként küld ki¹⁹ az érett kalászosokkal teli mezőkre.²⁰ Ámen.

¹⁹ Oswald Chambers: Mindenemet Krisztusért. Evangéliumi Kiadó. 2019. oldal 294.

²⁰ Ti nem azt mondjátok-e, hogy még négy hónap és eljő az aratás? Íme, mondom nektek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra. Ján 4: 35.